

Blind Date

Irina was al drie jaar vrijgezel na een relatie van ruim 7 jaar. Begin dertig. De biologische klok begon langzamerhand luider te tikken. Op kantoor werd er natuurlijk ook wel eens over privé zaken gepraat. "Tinder is niet mijn ding", legde Irina uit aan collega Meike, die met belangstelling luisterde. Op de een of andere manier maak ik dan contact met mannen die altijd minder leuk blijken te zijn dan hun foto doet vermoeden. "Soms zijn ze wel aardig, hoor, maar ja, het oog wil ook wat, hè" vond ze. Meike dacht na. Ja, het is makkelijker om voor iemand te vallen die aardig is én er ook nog leuk uit ziet.

Enkele dagen later kwam Meike erop terug. "Ik ken iemand, via-via hoor, die net als jij na een relatie alweer een tijdje vrijgezel is. Het is de broer van een goede vriend van mij, Robert. Ik heb die broer van Robert een keer ontmoet op een verjaardag. Ziet er echt heel goed uit. Donker haar, mooie blauwe ogen. Verder weet ik niet zo veel van hem, behalve dan dat hij uit hetzelfde goede nest komt als Robert, hier uit Amsterdam. Heeft bouwkunde gestudeerd, dacht ik. Zal ik eens vragen of hij in is voor een blind date?"

Twee weken en een serie app-berichtjes later, eerst met Meike en later met ene Reinout, de broer van Robert dus, loopt Irina het afgesproken restaurantje aan de Ceintuurbaan binnen. Het is vrijdagavond, zes uur. Hij zou een blauwe sjaal om hebben, zodat ze hem kon herkennen. Inderdaad, hij zat op haar te wachten. En het moet gezegd, hij is zonder meer een knappe man. Reinout stelt zich voor, Irina ook. Ze heeft zich voor de gelegenheid netjes gekleed, niet te uitdagend, maar wel een jurk, mooie panty's en pumps.

Het is een niet te groot, gezellig café-restaurant met een beperkte menukaart. Ze besluiten het theater-driegangenmenu te kiezen. Niet omdat ze plannen voor het theater hebben, maar omdat het menu er lekker uitziet en ze dan vooraf weten dat het diner niet langer dan tot acht uur zal duren.

Reinout blijkt een goede prater te zijn. Hij vertelt van alles: over zijn werk, zijn opleiding, zijn auto en het onrecht dat hem is aangedaan. Zijn scheiding zag hij kennelijk niet zag aankomen, want hij werd

van de ene op de andere dag buiten de deur gezet. De volgende dag, toen hij terugkwam voor een goed gesprek, waren de sloten veranderd. Irina vraagt wat de aanleiding was van deze 'uit huis zetting', maar Reinout praat er om heen en ze wordt niet wijzer. Er zal wel het een en ander zijn voorgevallen, vermoedt Irina. Reinout is niet positief over zijn ex, diverse keer noemt hij haar 'die teef', iets wat Irina beslist afschrikt. "Dit wordt hem niet", besluit Irina, en tijdens het dessert vertelt ze hem dat ze hem best knap vindt, maar dat 'de chemie' er wat haar betreft helaas niet is.

Reinout blijkt niet gewend aan dit soort eerlijke reacties. Hij is vast toeschietelijkere vrouwen gewend. Hij is heel verontwaardigd en toont zich beledigd. "Ik dacht dat het wel wat zou worden tussen ons. Je bent een lekker wijf en je was heel aardig tijdens het eten. Ik heb je van alles verteld en dat vond je toch leuk? Dus ik vind ik wel recht heb om nog even ergens wat gaan drinken."

Irina legt hem uit dat ze altijd aardig en voorkomend is omdat dat nu eenmaal haar aard is. Maar dat dat niet persé inhoudt dat ze ook op iemand valt. "Ons leuke gesprek heeft er helaas niet toe geleid dat ik mij tot je aangetrokken voel. Even goede vrienden toch?" probeert ze. Maar Reinout is niet gewend aan "no for an answer". Hij doet nog diverse pogingen om Irina op andere gedachten te brengen.

Irina besluit op te staan. Ze roept de ober om de rekening te vragen. Reinout grist die uit diens handen en zegt dat hij de rekening betaalt. Irina protesteert. Het lijkt haar beter de rekening te delen, maar die kans krijgt ze niet.

Terwijl Reinout betaalt, bedenkt Irina dat ze weet waar een taxilocatie in deze buurt is. Ze geeft Reinout een hand en loopt snel de deur uit. De reactie van Reinout zit haar niet lekker, ze is bang dat hij haar achterna komt. Daarom begint ze steeds harder te lopen en uiteindelijk te rennen richting die taxistandplaats. Wat ze vreesde komt inderdaad uit: in de winkelruit aan de overkant ziet ze dat Reinout inderdaad met grote passen achter haar aan komt.

Irina wil niet dat Reinout ziet of hoort waar ze naar toe wil met haar taxi. In haar spurt, duikt ze achter hoog opgestapelde containers en vuilnisbakken. Daarmee weet ze Reinout van zich af te schudden, maar mist ze ook de taxi die ze bij de standplaats zag staan. Die heeft nu een andere klant.

Zo gauw Reinout uit haar beeld is verdwenen, zet ze het weer op een lopen, nu in de richting van een tramhalte. Onderweg ziet ze een oudere mevrouw, met een hondje, die een voordeur opent met haar sleutel. Nog vóór de mevrouw de deur achter zich sluit, springt Irina achter haar aan naar binnen. Ze neemt de deur over en sluit die, hijgend, achter zich.

De oudere vrouw schrikt enorm van haar insluipster. Irina probeert haar, met haar rug tegen de voordeur, gerust te stellen. "Sorry, mevrouw, ik werd achterna gezeten, mag ik hier achter uw voordeur, heel even wachten alstublieft? Ik doe u geen kwaad, ik wil alleen maar heel even schuilen. Ik ben zó weer weg, ècht." Het hondje van de dame heeft er geen problemen mee, zo te zien. Hij snuffelt, kwispelt en likt zelfs aan Irina's panty.

De mevrouw kalmeert. Irina legt haar uit dat ze met iemand uit was en besloten heeft verder geen contact met die man te willen. Maar dat hij haar achterna liep. En dat ze er bang van werd. "Ik zal gelijk een taxi bellen, mevrouw, dan ga ik weer." En ze pakt haar smartphone uit haar tas.

"Nou, kom dan maar even verder, kind," zegt de mevrouw, die het nu wel lijkt te vertrouwen en haar eigen jas aan de kapstok hangt. Irina knoopt haar jas open en loopt aan achter de vrouw aan de kleine, donkere huiskamer, in. Ze gaat zitten op een puntje van de bank en zoekt op haar smartphone het nummer van het taxibedrijf. Terwijl de telefoon overgaat vraagt ze aan de mevrouw het adres. "Rossinihof 113", herhaalt Irina tegen de taxicentrale. Over een kwartier komt de taxi haar ophalen.

Irina vraagt de oudere dame of ze nog even op de taxi mag wachten. “Geen punt, hoor, zegt de vrouw vriendelijk, wil je intussen een kopje thee voor de schrik?”

Mevrouw verdwijnt naar de keuken om thee te zetten en om het hondje wat water te geven. Irina hoort het geslurp van het hondje van uit de keuken. De oudere mevrouw komt de kamer weer in met twee kopjes thee. En gaat er zelf ook bij zitten.

Ze geeft aan dat ze geen koekje bij de thee kan aanbieden want haar zoon heeft ze allemaal verorberd. Ze legt uit dat haar jongste zoon tijdelijk weer bij haar is ingetrokken. Ze waren altijd twee handen op een buik, dus eigenlijk vond ze dat ook heel gezellig. Maar het valt niet mee, zo’n volwassen zoon. Behalve de koekjes eet hij ook de hele koelkast leeg en staat hij dagelijks uren lang onder de douche. “Hij gaat wel elke dag naar zijn werk, maar hij doet helemaal niets om mij te helpen in het huishouden. Hij heeft het moeilijk, daardoor heeft ie ook van die rare vrienden. Maar ja, het is je zoon, hè,” verzucht ze, “en dus vergeef je het hem. En het is maar tijdelijk, tot hij weer een eigen huis heeft.”

Irina luistert en knikt beleefd, ze is blij dat ze even veilig binnen zit. Ze lijkt haar een lieve vrouw, een zorgzame moeder op leeftijd.

In afwachting van haar taxi kijkt ze herhaaldelijk door de vitrage naar buiten.

Dan horen ze allebei een sleutel in het slot. “Daar zal je hem hebben”, zegt mevrouw, ze staat op en loopt naar de gang. Irina hoort de vrouw met haar zoon praten. “Hallo, lieverd, leuke avond gehad?” hoort ze in de gang. “Ja, hoort ze iemand brommen, “ging wel”. Niet erg mededeelzaam, zo klinkt het.

“Er is even iemand op de thee”, deelt zijn moeder hem mee, “maar ze wordt zo opgehaald”. Moeder komt de kamer weer in, met de zoon in haar kielzog.

Zowel Irina als de zoon schrikken op als zij elkaar zien: dit is de Reinout waarmee Irina vanavond heeft gedineerd en waarvoor ze op de vlucht was. Met Reinout komt er nu een penetrante wiet-lucht mee de kamer in.

Reinout herstelt zich: “Zo, wat doe jij hier?” Hij wacht Irina’s antwoord niet af en kijkt zijn moeder aan. “Waar ken jij haar van?” “Ga me nou niet vertellen dat dit een opzetje was!” Zijn ogen zijn vernauwd tot spleetjes.

Irina is nog even sprakeloos. Ze is intussen gaan staan en probeert snel terug te halen wat ze aan de oudere mevrouw over haar enge date heeft verteld.

“Wat voor opzetje, lief, wat bedoel je?”, wil moeder weten. Reinout kijkt beschuldigend van Irina naar zijn moeder. “Jullie dachten samen een mooi plannetje te smeden, hè? Reinout wil weer aan de vrouw. En nu kwam ze even verslag uitbrengen, zeker, over wat ik haar allemaal verteld heb.”

“Neenee, zo was het niet, dit was toeval”, brengt Irina er tegen in, maar ze valt weer stil omdat ze ook niet wil zeggen dat ze voor hem op de vlucht was. Dat zou de zaak alleen maar escaleren.

De moeder is nu helemaal verbaasd en kijkt van de een naar de ander. “Kennen jullie elkaar?”

“Eh, nauwelijks”, zegt Irina snel. Reinout kijkt haar aan wantrouwend aan. “Goed genoeg, om haar eens even een lesje te leren”, galmt hij, en hij pakt Irina bij de arm. Hij trekt haar met zich mee de huiskamer uit. Terwijl Irina denkt dat ze buiten de voordeur wordt gezet, trekt Reinout haar de hal in, opent een slaapkamerdeur open en duwt Irina naar binnen. Nog niet bekomen van de schrik ziet ze dat hij de sleutel uit de binnenkant van de deur haalt, de deur dichtgooit en hem aan de buitenkant op slot doet.

Nu zit ik dus opgesloten, beseft Irina onrustig. Terwijl er een taxi naar mij op weg is. Ze loopt naar het raam om te zien of haar taxi er al is. Buiten de kamer hoort ze moeder en zoon overleggen, de toon is ruziënd. De moeder vraagt waarom haar zoon die vrouw opsluit. Hoe ze elkaar kennen?, vraagt ze “Ja, dat kan ik jou ook vragen” repliceert hij, “omdat jullie samenspannen tegen mij”, hoort ze Reinout roepen. De rest van hun ongemakkelijke gesprek kan Irina helaas niet verstaan.

Intussen wordt het buiten snel donker. Irina ziet een taxi stoppen. Hij is vlak voor de deur dubbel geparkeerd, met de binnenverlichting aan. Irina knipt de plafonnière aan, doet het gordijn opzij en zwaait naar de taxichauffeur. Maar die ziet haar niet omdat hij kennelijk op zijn meters kijkt en knopjes indrukt. Dan probeert Irina het raam te openen. Dat lukt niet. Het klemt vast. Ze timmert op het raam om de chauffeurs aandacht te krijgen, maar hij reageert niet. Ze kijkt om zich heen om haar tas te zoeken en realiseert zich dat die nog in de huiskamer staat. Maar haar telefoon blijkt ze gelukkig in haar kontzak te hebben gedaan, dus ze kan bellen. De taxi zelf kan ze niet bellen, maar de taxicentrale staat nog in het geheugen van haar toestel.

De taxicentrale krijgt ze direct te pakken. Ze legt uit – een beetje gehaast en op fluisterton – dat haar taxi voor de deur staat te wachten, maar dat ze niet zelf naar hem toe kan omdat ze opgesloten zit. “Ja, mevrouw, wat wilt u dan? De chauffeur kan daar niet zo blijven staan”, zegt de telefonist. “Kunt u

hem niet even bellen en vragen of hij aanbelt?” De man van de centrale vindt het maar een gek verhaal, maar hij zegt dat hij de chauffeur even zal bellen met dat verzoek. “Maar als u niet komt opdagen, gaan we u toch een rekening sturen. Per tikkie, want we hebben uw telefoonnummer”. Irina fluistert “okee” en verbreekt de verbinding snel in de hoop dat de chauffeur nu binnen enkele minuten uit zal stappen om aan te bellen. Dan kan ze naar hem zwaaien en hopelijk laten ze haar dan wel gaan.

Achter de gesloten deur hoort ze nog steeds de klanken van een verhitte discussie, waarbij de stem van Reinout veel harder en dwingender klinkt, dan de zachte stem van zijn aardige moeder. Ze kan hem duidelijk niet aan. Irina bonst op de deur en roept dat haar taxi er is. “Laat me hier uit, mijn taxi is er, Reinout!” Maar nu wordt het stil achter de deur. Geen reactie. Irina kijkt weer om naar de taxi.

Ze ziet nu dat de chauffeur de knipperlichten heeft aangezet en hij inderdaad uit zijn auto komt. Irina doet het gordijn opzij en begint de zwaaien, kloppen en te gebaren naar de man. “Dat is mijn taxi, meneer, maar ik zit hier opgesloten”, roept ze, in de hoop dat hij haar zal begrijpen. De man kijkt haar met verbazing aan en drukt inderdaad op de bel bij de voordeur die een klein aantal meters verder naar links is.

Hij doet een paar stappen naar achter om te kijken wat er gebeurt waarbij hij Irina in de gaten houdt.

Er wordt niet open gedaan. Nogmaals belt hij aan. Irina kan de bel horen, maar hoort verder geen beweging of voetstappen in het huis. Ze doet nog een poging om het raam open te krijgen. Dan

maakt de taxichauffeur een gebaar van “dan weet ik het ook niet”, draait zich om, loopt naar de taxi en rijdt weg.

Irina zucht en gaat op de rand van het bed zitten. Wat nu? Ze kijkt nu voor het eerst eens goed rond. Het is een standaard slaapkamer in een jaren-60 huis, waarin de deuren nog twee meter hoog zijn, en een melkglazen bovenlicht hebben. De deur zelf heeft een ouderwets sleutelgat. Het bed is een soort twijfelaar, iets breder dan een eenpersoonsbed. Verder staat er een houten kastje en een er ligt een berg kleding. Ze ziet herenbroeken, mannentruien en ondergoed liggen. Er liggen ook nog een paar afgetrapte gympen en een rugzak. Dit moet de logeerkamer van Reinout zijn, constateert ze. De staande, open kast is bijna leeg. Er ligt een aansteker en een plastic zakje in, dat Irina herkent als een leeg wietzakje. Deze man heeft inderdaad niet veel meegebracht vanuit het huis met zijn ex.

Weer bonst ze op de deur en roept ze dat ze er uit gelaten wil worden. Nu hoort ze de stem van de oudere vrouw: “Ik mag je er niet uitlaten en ik weet niet waarom”, zegt ze, kennelijk dichtbij de deur. Dan hoort ze de voetstappen van Reinout dichterbij komen: “Tief op, mens!” schreeuwt hij tegen zijn moeder, “Bemoei je er niet mee!”

Irina weet nu dat het menens is en dat ze hier niet zomaar of met de hulp van een taxichauffeur uit zal komen. Ze belt 112.

Tegen de politieagent aan de andere kant vertelt ze op fluisterton dat ze opgesloten zit. Gelukkig weet ze het adres. De man vraagt haar naam en hoe het zo gekomen is dat ze daar opgesloten is. In het kort vertelt Irina van de date en dat ze bij iemand naar binnen is gevlucht, maar dat dat de moeder van de date bleek te zijn. De man vindt het maar een gek verhaal. Hij vraagt naar haar leeftijd. 31, zegt Irina. En hoe de date precies heet. Irina weet helaas alleen zijn voornaam, maar ze heeft ook zijn telefoonnummer, want dat staat in haar app. De agent lijkt het verstandiger dat ze eerst even zelf met de man praat, voordat ze haar komen ontzetten. “U komt mij dus niet bevrijden?” Nou mevrouw, u had met hem gedated, u bent zelf naar het huis van deze man gegaan, en daarom het lijkt mij het beste dat u eerst zelf even goed met hem praat over de ontstane situatie. Belt u mij over een uur maar terug.”

Irina voelt zich ontzettend in de steek gelaten. Nu lijkt het net of ze deze situatie aan zichzelf te wijten heeft. Zo’n blind date is natuurlijk ook riskant, verwijt ze zichzelf. De politie doet hier dus niets aan, mokt ze. Ze moet iemand anders bellen, bedenkt ze. Maar wie? Irina woont alleen en ze wil haar ouders of haar zus niet alarmeren.

Dan denkt ze aan Meike, die haar aan deze *creep* heeft gekoppeld. Zij is de enige weet dat Irina een blind date zou hebben. Ze vindt het nummer in haar telefoon. Meike neemt haar telefoon niet op, zodat Irina in haar voicemail terecht komt. “Meike, ik heb vanavond die blind date gehad, je weet wel, maar het ging niet goed. Die gozer is echt heel eng. Ik zit nu opgesloten in zijn slaapkamer, in het huis van zijn moeder. En 112 wil me niet geloven. Je moet me helpen, Meike! Doe iets!”

Terwijl Irina de laatste woorden uitspreekt hoort ze een harde piep en dan niets meer. Haar batterij is leeg. Ze vloekt. Nu is ze dus overgeleverd aan Reinout en de voicemail van Meike. Ze kan 112 ook niet meer bellen. Het zweet breekt haar uit.

Opnieuw bonst ze op de deur. “Reinout! Laat me er uit! Of kom in ieder geval even praten, dan praten we het uit! Kom, doe even normaal, Reinout!”

Het is even stil, dan hoort ze voetstappen. “Je wil praten? Waarover?” vraagt hij van achter de deur.

Irina ziet een mogelijkheid: “Nou, gewoon over dit. Over onze date en waarom je me nu opsluit. Het was toch gezellig? En hoe het kwam dat ik bij je moeder was. Kom, doe de deur open, joh.”

“Ik ga eerst mijn tanden poetsen”, zegt hij. Een paar minuten later draait Reinout inderdaad de sleutel aan de buitenkant om en komt hij binnen. Hij doet de deur achter hem direct weer op slot en steekt de sleutel in zijn broekzak. “Zo, nu ga ik krijgen, wat je me de hele avond met je ogen beloofd hebt”, grijnst hij. Irina deinst achteruit. Ze herpakt zich en begint: “Laten we er nu eens rustig over praten, Reinout, voor er dingen gebeuren waar we allebei spijt van krijgen.”

Terwijl Irina probeert met hem in gesprek te komen, trekt Reinout de gordijnen dicht en begint hij zich uit te kleden, kennelijk om inderdaad naar bed te gaan. Met nog alleen een boxersshort aan gaat hij naast haar op de rand van het bed zitten en slaat zijn linker arm om haar heen. Irina blijft praten. Ze vertelt hem nogmaals hoe ze met hem in contact is gekomen (via haar collega Meike die bevriend is met Reinouts oudere broer) en ook hoe ze toevallig bij zijn moeder terecht is gekomen. Dat laatste kleurt ze wat bij: ze was in gesprek gekomen met zijn moeder, die haar hondje uitliet, en die bood haar een kopje thee aan. Dat ze op de vlucht was, laat ze even weg, in de hoop dat Reinouts moeder dat niet expliciet tegen haar zoon heeft verteld.

Elke extra aanraking van Reinout, met zijn andere hand, schuift ze van zich af. Nu houdt ze zijn rechterhand vast en probeert ze hem met haar stem te kalmeren.

Dan gaat de bel. Samen horen ze hoe moeder naar de voordeur stiefelt. De deur gaat open en ze horen moeder verbaasd en ook met een soort opluchting uitroepen: “Hé Robert, wat doe jij hier, zo laat op de avond?”

Irina begrijpt dat Meike haar te hulp is gekomen. Ze heeft de broer van Reinout kennelijk op pad gestuurd. Irina wringt zich direct los, springt naar de deur en bonst. “Help! Ik zit hier vast!” Reinout springt ook op en pakt Irina beet en doet zijn hand voor haar mond. Ze worstelt en probeert te gillen. In dit gehorige huis móeten haar verstikte kreten op de gang te horen zijn.

Dat is ook zo. De bezoeker klopt op de deur en hij roept “Reinout, wat is er aan de hand, wie is daar?” “Reinout, doe eens open?”

Reinout reageert, met de worstelende en achteruit trappende Irina in zijn armen. “Bemoei je er niet mee, Robert!”

Maar Robert laat het er nu niet bij zitten en ze horen hem met de moeder op de gang praten. Daarna roept hij opnieuw: “Reinout, doe open!” En hij voegt er aan toe: “Als je niet gauw open doet, verniel ik de deur.”

Reinout gebiedt Irina op harde, dreigende toon te gaan zitten. Hij rommelt wat in zijn broek, die over de bureaustoel ligt om de sleutel te vinden. Dan opent hij de deur en verlaat hij de slaapkamer, nog steeds in alleen een short. Achter hem hoort Irina de sleutel weer in het slot draaien.

“Hé, ik wil er ook uit!” roept Irina en ze legt haar oor tegen de deur. Ze probeert te horen wat de mannen bespreken. Moeder wordt gesommeerd er zich niet mee te bemoeien. Irina vangt niet alles op. Het gaat over Ma, over samenspannen, ze willen alles van me weten, best een lekker wijf, en “ze blijft bij mij vannacht”, dat hoort ze ook.

Dan hoort ze hoe de oudere broer om de sleutel vraagt, steeds dwingender, maar hem niet krijgt. Ze hoort iets vallen, ze hoort hoe de een de ander uitscheldt, “klootzak” en “Junk, je bent paranoia”, nog een hoop herrie van omvallende stoelen en dan een harde bons. Dan opeens de sleutel in het deurslot. De oudere broer staat in de deuropening. Hij reikt Irina haar damestas en jas aan. “Wegwezen, jij, snel”, hijgt hij.

Dat laat Irina zich geen tweede keer zeggen. Ze grist de handtas uit Roberts hand, rent de kamer uit, haar jas over haar arm, naar de voordeur. Omkijkend ziet ze nog net Reinouts blote voet op de drempel van de huiskamer liggen, de rest van zijn lichaam uit beeld, om de hoek.

Irina weet niet meer precies hoe ze is thuisgekomen. Eerst heeft ze een heel stuk gelopen, toen een tram gepakt. De verkeerde. Toen nog een andere, dat was de goede. Maar eenmaal thuis trilt ze nog steeds. Ze checkt of alle deuren en ramen goed dicht zitten en besluit een tijdje onder de douche te gaan staan om te kalmeren.

Drie dagen later, op maandag, maken Irina en Meike in de lunchpauze een ommetje. Irina wil haar even alleen spreken zodat ze de tijd heeft het hele verhaal te doen. Ze begint Meike te vertellen dat de blind date echt wel heel fout is gegaan, zoals Meike inmiddels ongetwijfeld weet, maar dat ze wel blij was met Meikes hulp. "Je bedoelt met het vinden van je date, de broer van Robert?" "Nee, met je interventie, dat je Robert 's avonds naar zijn ouderlijk huis hebt gestuurd", zegt Irina. "Dat heb ik niet gedaan, waarom zou ik dat doen?" reageert Meike verbaasd. "Omdat ik je voicemail heb ingesproken", legt Irina uit en kijkt nu even verbaasd terug.

Voordat Irina verder gaat checken ze nu eerst hun beide smartphones. Meike heeft vrijdagavond niets ontvangen. Irina blijkt de voicemail van een studiemaatje, Mieke, te hebben ingesproken. En die heeft nergens op gereageerd.

"Heeft Robert je niets verteld?", vraagt ze aan Meike. "Robert? Nee, ik heb hem al maanden niet gezien of gesproken. Ik heb hem alleen drie weken geleden geappt om het telefoonnummer van zijn broer te vragen, voor jou."

Irina besluit het verhaal in te korten tot "Die Reinout, dat was niks voor mij". De taxicentrale heeft geen tikkie gestuurd. De politie heeft haar niet meer teruggebeld en ze heeft dus ook geen aangifte gedaan bij de politie.

Behalve de schrik heeft ze er niets aan over gehouden. Een leerzame les, dat helaas wel.